

Klappekster. Op 15 februari van het vorige jaar zag ik in het Arboretum te Wageningen een Klappekster. Nu is een Klappekster in de winter voor Wageningen en omgeving geen zeldzaamheid. Toch keek ik geruime tijd naar de vogel, die hoog in een boom gezeten, zo mooi tegen de donkerblauwe lucht afstak. Plotseling deed hij zijn snavel open en kwamen daaruit een paar dorre blaadjes tevoorschijn, die onlaag dwarrelden. Hij draaide zich toen even om en had ineens wat dood blad en een takje met bessen (Lijsterbes?) in de snavel. Hoe dat in zijn werk ging kon ik zo gauw niet waarnemen, maar het had er alle schijn van dat het ingeslikte vruchten waren, die hij nu weer uitbraakte. Hij bevestigde het takje bessen in een takvork en at de bessen op. In de literatuur wordt van de groep der klauwieren slechts de Grauwe klauwier als besseneter vermeld. Het lijkt er echter op, dat in tijden van voedselgebrek — er lag reeds geruime tijd een sneeuwdek — ook de Klappekster zijn menu wijzigt.

B. J. HOOGERS.

Turkse tortel. Het eerste paartje (?) voor Oldenzaal werd vermoedelijk een week voor Pasen 1954 in een boom langs de Haerweg waargenomen. Mijn eigen waarnemingen lopen van ongeveer half juni, toen ik op een morgen een paar „vreemde“ duiven op ons tuinpad zag lopen. De wijnkleurig grijze gloed viel me dadelijk op en ook het fijne kopje. Tussen 16 en 22 juni waren ze (twee mannetjes, waarvan één juveniel, en een wijfje) bijzonder druk en actief met koeren en met hun baltsvlucht en -roep, zodat zelfs de kinderen uit de buurt die eigenaardige roep gingen nadoen. De duiven hielden zich meestal op in de buurt van de hoek Spoorstraat-Prins Bernhardstraat en zaten dan vaak op de uitkijk in een hoge televisie-antenne en een halfdode treurwilg, in afwachting van het voeren van de sierduiven van een ertegenover wonende bakker, waar ze dan als de kippen bij waren. Ook zaten ze dikwijls in de kastanjes en eiken achter de huizen om te zien of er ook ergens in de buurt kippen of duiven gevoerd werden. Twee van de drie vormden

duidelijk een paartje, terwijl de derde vermoedelijk nog een jonge vogel was, daar het zwarte halsbandje nog geheel ontbrak.

Ook in de buurt van de Tijaardenstraat werd van juni tot augustus een paartje Turkse tortels waargenomen; deze hadden ongeveer eind juli een jong bij zich, dat nog niet goed kon vliegen, waaruit we met haast stellige zekerheid mogen afleiden, dat in het seizoen 1954 minstens één geslaagd broedgeval in of om Oldenzaal heeft plaatsgevonden.

Op 9 en 30 december waren er zelfs vier Turkse tortels achter ons huis. Op 8 en 23 januari 1955 eveneens; deze lieten ook toen de baltsroep horen en voerden baltsvluchten uit. Verder heeft er in 1955 in mei-juni een paartje gebroed in de villatuin van de N.A.M. en juli-augustus ook in een villatuin aan de Haerweg. Op 31 mei hoorde ik daar een mannetje koeren en op 8 juli heb ik twee exemplaren gezien en gehoord bij de graanopslagplaats van de A.B.T.B. aan de Denekamperstraat. Ook zijn de Turkse tortels deze zomer weer bij de Tijaardenstraat waargenomen. De laatste tijd was er maar één geregeld bij ons huis; een paar keer meende ik er drie bij de bakker te zien. Vanmorgen (2 januari 1956) was er een paartje achter ons huis. Het mannetje koerde vrij druk en liet herhaaldelijk, vooral tijdens de baltsvlucht, zijn baltsroep horen.

Het koeren van de mannetjes is vaak zeer verschillend, soms helder en nadrukkelijk, dan weer dof, hees en toonloos. Het kan vrolijk en opgewekt klinken, maar ook eentonig en melancholiek.

R. LUIKEN.

Eidereend. Juist toen de februari-afllevering van D.L.N. uitkwam, ontving ik een excursie-rapport van de afdeling Natuurbescherming en Landschap van het Staatsbosbeheer, samengesteld door Sj. Braaksma, over de avifauna van Rottumeroog. Daarin wordt vermeld dat er in 1955 op Rottumeroog, volgens opgave van de strandvoogd Toxopeus, 5 broedgevalen van de Eidereend geweest zijn, waarvan 2 slaagden. De Eidereend heeft nu dus op alle Nederlandse Waddeneilanden gebroed. J.W.

